

U Zagrebu, 28. veljače 2024. godine

UPRAVNI SUD U ZAGREBU

HITNO!!!
PRIJEDLOG ZA ODREĐIVANJE
ODGODNOG UČINKA TUŽBE

Tužitelj: **LOS-94 j.d.o.o.** iz Velike Gorice, Trg kralja Tomislava 70, OIB: 07078056403, zastupano po odvjetnici Mariji Perkov iz MARIĆ STAJČIĆ & PERKOV Odvjetničko društvo j.t.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 54, OIB: 36391527087

Tuženik: **REPUBLIKA HRVATSKA**, MINISTARSTVO FINACIJA, SAMOSTALNI SEKTOR ZA DRUGOSTUPANJSKI UPRAVNI POSTUPAK, OIB: 18683136487

TUŽBA

s prijedlogom za određivanje odgodnog učinka tužbe

protiv *Rješenja Ministarstva financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak Klase UP/II-471-02/23-01/238, Ur. broja 513-04-23-2 od dana 15. prosinca 2023. godine*

Tužitelja

*punomoć
dokazi*

I/ Tužitelj uvodno obavještava naslovni Sud da je za zastupanje u ovom predmetu opunomoćio Mariju Perkov, odvjetnicu iz MARIĆ STAJČIĆ & PERKOV Odvjetničko društvo j.t.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 54, OIB: 36391527087, a temeljem punomoći koja se dostavlja u prilogu, te predlažu sva pismena i pozive za tužitelje dostavljati izravno u e-pretinac punomoćnika tužitelja putem mrežnog sustava e-komunikacija Ministarstva pravosuđa.

Dokaz: *punomoć za zastupanje;*

Tužitelj u otvorenom zakonskom roku podnosi tužbu protiv Rješenja Ministarstva financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak Klase UP/II-471-02/23-01/238, Ur. broja 513-04-23-2 od dana 15. prosinca 2023. godine (dalje u tekstu: **Pobijano**)

rješenje) pobijajući isto u cijelosti kao neosnovano i nezakonito, sve kako je detaljno obrazloženo u nastavku.

Dokaz: preslika Rješenja Ministarstva financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak Klase UP/II-471-02/23-01/238, Ur. broja 513-04-23-2 od dana 15. prosinca 2023. godine;

Pobijanim je rješenjem je odbijena žalba tužitelja i potvrđeno Rješenje Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Zagrebačka županija, Klasa UP/I-471-02/23-01/78, Ur. broj 513-07-22-23-3 od dana 19. svibnja 2023. godine (dalje u tekstu: **Prvostupanjsko rješenje**).

Predmetnim Prvostupanjskim rješenjem donesenim u postupku inspekcijskog nadzora obračunavanja, evidentiranja, prijavljivanja i plaćanja poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od 01.01.2019. godine do 30.09.2021. godine, Tužitelju se utvrđuje obveza plaćanja poreza na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 151.332,24 eura od čega se iznos od 131.755,14 eura odnosi na obvezu, a iznos od 19.577,10 eura na kamate.

Dokaz: preslika Rješenja Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Zagrebačka županija, Klasa UP/I-471-02/23-01/78, Ur. broj 513-07-22-23-3 od dana 19. svibnja 2023. godine;

S obzirom na prethodno navedeno, **tužitelj ovu tužbu podnosi zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kao i zbog pogrešne primjene materijalnog prava te povrede postupovnih odredbi općeg upravnog postupka**, a sve iz razloga kako slijede.

II/ Tužitelj ističe da je protiv Zapisnika poreznog tijela od 17. travnja 2023. godine (u daljnjem tekstu: „**Zapisnik**“) temeljem kojeg je doneseno Prvostupanjsko rješenje, izjavio Prigovor u odnosu na koji se prvostupanjsko tijelo u obrazloženju uopće nije osvrnulo, navodeći da je isti podnesen nakon ostavljenog zakonskog roka, iako je tužitelj zatražio produljenje roka za podnošenje prigovora obzirom da je navedeni Zapisnik sastavljen na čak 111 stranica, zbog čega se tužitelj objektivno i opravdano na isti nije bio u mogućnosti očitovati u cijelosti unutar roka od 20 dana predviđenog člankom 126. stavkom 4. Općeg poreznog zakona (NN 115/16, 106/18, 121/19, 32/20, 42/20, 114/22; dalje u tekstu: OPZ).

Dokaz: Podnesak – molba za produljenje roka od dana 15. svibnja 2023. godine;

Prvostupanjsko tijelo odbilo je molbu tužitelja za produljenje roka s obrazloženjem da se rok iz članka 126. stavka 4. OPZ-a ne može produljiti obzirom da je za podnošenje prigovora na zapisnik već određen najdulji zakonski rok od 20 dana. Također, drugostupanjsko tijelo u Pobijanom rješenju iznosi stajalište kako tužitelju u konkretnom slučaju nije uskraćeno zakonsko pravo podnošenja prigovora na zapisnik te da je prvostupanjsko porezno tijelo zbog navedenog propusta izgubilo zakonsku dužnost postupanja te zaključno navode tužitelja nalazi neosnovanim.

Tužitelj ističe da rok propisan člankom 126. stavkom 4. OPZ-a nikako **ne predstavlja prekluzivan rok** te je prvostupanjsko tijelo bilo dužno predmetni prigovor na Zapisnik uzeti u obzir te se o istome očitovati u Pobijanom rješenju.

Navedeno proizlazi iz odredaba članka 126. OPZ-a koje ne propisuju da porezni obveznik gubi pravo podnošenja prigovora na zapisnik o obavljenom poreznom nadzoru nakon isteka roka iz članka 126. stavka 4. OPZ-a niti je propisano da porezno tijelo nepravodoban prigovor neće uzeti u obzirom prilikom donošenja poreznog rješenja. Štoviše, stavak 5. članka 126. OPZ-a određuje da je porezno tijelo, a u ovom slučaju prvostupanjsko tijelo, **dužno razmotriti prigovor na zapisnik** te ako prigovor ne usvoji, razloge neusvajanja treba navesti u obrazloženju poreznog rješenja.

Dakle, rok iz članka 126. stavka 4. OPZ-a nikako ne može biti prekluzivan rok, već jedino instruktivan rok, budući da OPZ u niti jednoj svojoj odredbi ne propisuje posljedice propuštanja upravo takvog roka točnije nije propisan gubitak prava poreznog obveznika na podnošenje prigovora koji bi nastupio propuštanjem tog roka.

Takvim postupanjem Prvostupanjskog tijela onemogućeno je tužitelju da sudjeluje u predmetnom poreznom postupku te je povrijeđeno načelo **razmjernosti u zaštiti prava stranaka i javnog interesa** iz članka 6. Zakona o općem upravnom postupku (NN 47/09, 110/21; dalje u tekstu: ZUP) prema kojem su javnopravna tijela dužna pri vođenju postupka strankama omogućiti da što lakše zaštite i ostvare svoja prava.

Nadalje, članak 30. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku propisuje kako se u postupku stranci **mora omogućiti izjašnjavanje o svim činjenicama**, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari, također u stavku 2. istog članka izričito se propisuje kako se postupak bez prethodnog izjašnjavanja stranke može provesti samo ako se usvaja zahtjev stranke ili ako odluka u postupku nema negativan učinak na pravne interese stranke ili kad je tako propisano zakonom. Stoga, a u odnosu na prethodno navedeno jasno je kako su u postupanju počinjene grube povrede općih načela upravnog postupka povrijeđeno, ali i povrede temeljenog ustavnog prava svake osobe na pravično suđenje.

III/ Prvostupanjsko tijelo osporava pretporez tužitelju po osnovi ulaznih računa dobavljača za 2019., 2020. i 2021. godinu paušalnim i gotovo identičnim obrazloženjem da nisu ispunjeni uvjeti za njegov odbitak, jer računi ne sadrže sve propisane podatke, a niti su isti vjerodostojne isprave budući da uz iste ne postoje vjerodostojne isprave koje dokazuju da su isporuke dobara obavljene poreznom obvezniku od strane dobavljača. Zaključno, utvrđeno je da tužitelj nije udovoljio propisanim uvjetima za odbitak pretporeza, odnosno da je pretporez koristio protivno odredbama Zakona o porezu na dodanu vrijednost (NN 73/13, 99/13, 148/13, 153/13, 143/14, 115/16, 106/18, 121/19, 138/20, 39/22, 113/22, 33/23; dalje u tekstu: ZPDV) jer je evidentirao fiktivne račune od dobavljača, pa nije dokazan robni tijek tih dobara.

Drugostupanjsko tijelo površno tvrdi i na više mjesta u Pobijanom rješenju ponavlja kako Tužitelj nije mogao odbiti pretporez, a to iz razloga što na računima nisu navedeni svi

propisani podaci, a niti su računi vjerodostojne isprave odnosno uz račune ne postoje vjerodostojne isprave koje dokazuju da su isporuke dobara odnosno usluge obavljene poreznom obvezniku od strane dobavljača.

Vezano uz tvrdnju da ulazni računi ne sadrže sve propisane podatke tužitelj se prije svega poziva na praksu Europskog suda.

Europski sud u **presudi C-590/13 Idexx Laboratories Italia** je zaključio da nepoštivanje formalnih uvjeta u vezi odbitka pretporeza ne može dovesti do gubitka tog prava ako su zadovoljeni svi materijalni uvjeti za ostvarivanje istoga.

Nadalje, Sud u obrazloženju presude ističe da temeljno načelo neutralnosti PDV-a zahtijeva da se odbitak pretporeza odobri ako su zadovoljeni materijalni uvjeti, čak i ako porezni obveznik nije udovoljio određenim formalnim uvjetima. Materijalni uvjeti u vezi prava na odbitak pretporeza su oni uvjeti kojima su uređeni temelj i opseg tog prava. U slučaju stjecanja dobara unutar EU Direktiva propisuje sljedeće materijalne uvjete: da je stjecatelj porezni obveznik, da je isti obveznik plaćanja PDV-a po osnovi stjecanja tih dobara i da se stečena dobra koriste u svrhu njegovih oporezivih transakcija.

S druge strane, formalni uvjeti uređuju način izvršenja i nadzor nad izvršenjem prava na odbitak pretporeza (npr. obveze u vezi vođenja knjiga, izdavanja računa i podnošenja poreznih prijava).

Slijedom navedenog, iz predmetne presude proizlazi da porezna uprava, u konkretnom slučaju rješenjem o poreznom nadzoru, poreznom obvezniku ne može uskratiti pravo na odbitak pretporeza po takvom stjecanju ako su ispunjeni materijalni uvjeti za ostvarenje istoga.

Republika Hrvatska je tijekom pristupanja Uniji u skladu s ispunjavanjem pravnog kriterija za članstvo u Europskoj uniji imala obvezu preuzimanja i provedbe pravne stečevine Europske unije, cjelokupnog korpusa prava i obveza koji povezuje države članice.

Potpisivanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju 2001. godine, Republika Hrvatska je preuzela obvezu usklađivanja nacionalnog zakonodavstva s pravnom stečevinom EU-a, što znači i obvezu interpretacije prava s praksom EU-a. Obveza primjene europskog prava proizlazi i iz Ustava Republike Hrvatske kojim se jamči ostvarivanje prava koja proizlaze iz pravne stečevine Europske unije, izjednačenih s ostvarivanjem prava koja su zajamčena hrvatskim pravnim poretkom. Hrvatski sudovi štite subjektivna prava utemeljena na pravnoj stečevini Europske unije.

Važno je napomenuti da se pravo Europske unije mora primjenjivati na način da se ocjenjuju svrha i cilj norme (teleološka metoda) i u odnosu na ostale odredbe ugovora (kontekstualna metoda) što zahtijeva napuštanje isključivo gramatičke metode.

U tom smislu, propust upravnog tijela ili suda države članice da uvaži i primijeni normu prava Europske unije na način na koji je tu pravnu normu interpretirao Europski sud u jednoj od svojih ranijih presuda (neovisno o tome u kojoj je grani nadležnost ta presuda

donijeta i tko su bile stranke u predmetnom postupku) može dovesti do osobito teške povrede prava EU i odgovornosti države za naknadu štete.

Slijedom navedenog, iz predmetne presude proizlazi da porezna uprava, u konkretnom slučaju rješenjem o poreznom nadzoru, poreznom obvezniku odnosno tužitelju ne može uskratiti pravo na odbitak pretporeza po takvom stjecanju ako su ispunjeni materijalni uvjeti za ostvarenje istoga.

Vezano uz prigovore prvostupanjskog i drugostupanjskog tijela da uz račune nije priložena vjerodostojna isprava kojom bi se dokazala da je isporuka zaista izvršena, tužitelj ističe da dokument Račun-otpremnicu u sebi objedinjuje dokument Račun (iz grupe Prodaja) i dokument Otpremnica (iz grupe Robno). Za razliku od dokumenta Račun, koji knjiži samo potraživanje od kupca, prihod i PDV, dokument Račun-otpremnicu osim navedenih knjiženja, knjiži još i promet skladišta (robno i financijski) te troškove prodane robe.

IV/ Nadalje, Tužitelj ističe da je počinjena bitna povredu pravila poreznog postupka iz članka 117. stavka 2. OPZ-a.

Bitna povreda pravila poreznog postupka je postupanjem prvostupanjskog tijela u provođenju poreznog nadzora suprotno propisanom u članku 117. stavku 2. OPZ-a, zbog koje povrede su nezakonito utvrđene obveze za razdoblje od 01.01.2019. do 31.12.2019. i to porez na dodanu vrijednost uključujući i zateznu kamatu u iznosu od 79.366,52 eura.

Članak 117. stavak 2. OPZ-a pod naslovom "Dopustivost poreznog nadzora" propisuje da se porezni nadzor može obavljati **u roku od tri godine od početka tijeka zastare prava na utvrđivanje porezne obveze.**

Sukladno članku 108. stavku 2. OPZ-a prema kojem zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata počinje teći istekom godine u kojoj je nastala porezna obveza, u konkretnom slučaju je neosporno da su porezne obveze utvrđene pobijanim Rješenjem nastale u 2019. godini te je zastara prava na utvrđivanje poreza na dodanu vrijednost počela teći 1. siječnja 2020. godine, što dalje znači da je pravilnom primjenom članka 117. stavka 2. OPZ-a porezni nadzor **nezakonito obavljen nakon isteka zakonskog roka od tri godine, tj. nakon 1. siječnja 2023. godine.**

Zapisnik o poreznom nadzoru kao porezni akt sastavljen je dana 17. travnja 2023. godine, dakle neosporno je da je prvostupanjsko tijelo obavljalo nadzor nakon 1. siječnja 2023. godine, odnosno nakon što mu je prestalo pravo na obavljanje poreznog nadzora. Radnje koje su obavljene u cilju utvrđivanja činjenica bitnih za oporezivanja porezom na dodanu vrijednost za razdoblje od 01.01.2019. do 31.12.2019. nezakonito su provedene te se temeljem nezakonito provedenog poreznog postupka ne može donijeti zakonit porezni akt.

Radi se o povredi odredbe članka 117. stavka 2. OPZ-a što predstavlja povredu članka 9. OPZ-a koji propisuje da je porezno tijelo dužno **postupati savjesno i pošteno u skladu sa zakonom** odnosno o povredi zakonom propisanog roka u kojem je porezna uprava ovlaštena izvoditi radnje radi utvrđivanja činjeničnog stanja, a u smislu definicije poreznog

nadzora propisanoj u članku 115. OPZ-a, prema kojoj je to postupak radi provjere i utvrđivanja činjenica bitnih za oporezivanje.

Tuženik u Pobijanom rješenju navodi kako je temeljem Obavijesti o poreznom nadzoru Klasa: 471-02/21-01/460, Urbroj: 513-07-22-21-1 od 25. listopada 2021. godine obavljen postupak poreznog nadzora kod tužitelja aludirajući na činjenicu da navedeni postupak prekida zastarni rok. Međutim, tužitelj osporava da je predmetnu Obavijest o poreznom nadzoru uopće primio.

Tužitelj ističe kako načelo materijalne istine znači obvezu utvrđivanja **stvarne (objektivne) istine**. Ovlašten djelatnik poreznog nadzora mora odgovarajućim radnjama u postupku cjelovito utvrditi pravo stanje stvari (istražno geslo), jer je to bitan uvjet za donošenje zakonita poreznog rješenja prizna određeno pravo ili odredi neku obvezu.

Činjenično stanje nije potpuno utvrđeno ako se u poreznom nadzoru ne utvrdi sve činjenice i okolnosti važne za rješavanje. Posrijedi su, u pravilu, činjenice bitne za pravilnu primjenu materijalnog propisa na temelju kojeg se rješava poreznu stvar.

Prema članku 88. OPZ-a, u poreznom postupku teret dokaza snosi:

1. porezno tijelo za činjenice koje utemeljuju porez;
2. porezni obveznik za činjenice što smanjuju ili ukidaju porez.

Odredbom članka 83. ZPDV-a i člankom 162. Pravilnika o porezu na dodanu vrijednost propisano je da porezni obveznik mora u svom knjigovodstvu osigurati sve podatke potrebne za točno, pravilno i pravodobno obračunavanje i plaćanje poreza na dodanu vrijednost te se knjigovodstvo poduzetnika i knjige izdanih i primljenih računa moraju voditi prema načelima točnosti, urednosti i pravodobnosti prema Zakonu o računovodstvu i drugim knjigama koje uređuju vođenje knjiga poduzetnika.

Nadalje, odredbom članka 66. stavcima 1., 2. i 3. OPZ-a propisano je da je isprava za knjiženje uredna kada se iz nje nedvosmisleno može utvrditi mjesto i vrijeme njezina sastavljanja i njezin materijalni sadržaj, što znači narav, vrijednost i vrijeme nastanka poslovne promjene povodom koje je sastavljena te da je vjerodostojna isprava ona koja potpuno i istinito odražava nastali poslovni događaj.

Ono što je tužitelj već prilikom obavljanja nadzora prvostupanjskom tijelu učinio dostupnim jest niz dokumenata iz kojih je razvidna i vrsta i mjesto i vrijeme izvršenih usluga navedenih u predmetnim računima, stoga je netočan i zaključak drugostupanjskog tijela kako tužitelj nije postupio sukladno odredbi 69. OPZ-a, a kojom je propisano da je porezni obveznik dužan tijekom poreznog nadzora sudjelovati u utvrđivanju činjeničnog stanja na način da potpuno i istinito iznosi činjenice bitne za oporezivanje te da za svoje tvrdnje ponudi dokaze.

Nadalje, odredbom čl. 121. stavka 2. OPZ-a propisano je da porezni nadzor treba obavljati jednakom pozornošću u pogledu svih bitnih činjenica, kako onih koje idu na štetu poreznog obveznika tako i onih u njegovu korist.

Ne samo da prvostupanjsko tijelo u obavljanju predmetnog inspekcijskog nadzora i pri donošenju prvostupanjskog Rješenja nije jednakom pozornošću vodilo računa o svim bitnim činjenicama, nego je isto bitne činjenice koje idu na korist tužitelja sagledavalo i tumačilo na njegovu štetu zanemarujući pritom pravila struke poreznog obveznika, ali i propisanu proceduru koja se u obavljanju nadzora bez iznimke mora poštovati.

Učinjeni propust još je jedna potvrda (osim tvrdnje nezakonitosti provedenog postupka) kako je porezno tijelo postupalo suprotno odredbi članka 121. stavka 2. OPZ-a kojom je propisano da porezni nadzor treba obavljati jednakom pozornošću u pogledu svih bitnih činjenica, kako onih koje idu na štetu poreznog obveznika tako i onih u njegovu korist.

Iz svega prethodno navedenog, neosporno slijedi da je u predmetnom poreznom postupku prvostupanjsko porezno tijelo učinilo bitne povrede pravila postupka te je činjenično stanje nepotpuno i pogrešno utvrđeno, a iz razloga što je prvostupanjsko porezno tijelo povrijedilo temeljna načela postupka: načelo utvrđivanja materijalne istine, ali i zato što u postupku nisu utvrđivane činjenice koje idu u korist tužitelja kao nadziranog poreznog obveznika čime je povrijeđeno načelo objektivnosti ali i obveza postupanja u dobroj vjeri, sve u smislu odredbi Općeg poreznog zakona i Zakona o općem upravnom postupku.

V/ Zbog svega prethodno navedenog tužitelj smatra da je tuženik prilikom odlučivanja o žalbi protiv prvostupanjskog poreznog rješenja potpuno pogrešno prihvatio sve neutemeljene zaključke iznesene u prvostupanjskom poreznom rješenju, ne dajući pri tome nikakve valjane argumente za odbijanje žalbe tužitelja.

Takvo postupanje predstavlja po stavu tužitelja ozbiljno kršenje načela zakonitosti i materijalne istine te dovodi tužitelja u neravnopravan položaj u pravnom prometu čime se tužitelju nanosi nepopravljiva šteta.

Tužitelj zbog svih navedenih nepravilnosti i nezakonitosti u donošenju pobijanih rješenja, smatra da mu je osporenim rješenjima povrijeđeno ustavno pravo iz članka 29. Ustava RH kojim se svakome jamči pravo na „pravično suđenje“.

Iz svega prethodno navedenog, evidentno je kako i prvostupanjsko porezno rješenje i Pobijano rješenje imaju esencijalnih, odnosno suštinskih nedostataka zbog kojih se niti ne mogu valjano ispitati. Rješenja uopće ne sadrže valjane razloge, odnosno u istima nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, dok su s druge strane oni razlozi koji jesu navedeni u cijelosti nejasni i proturječni s odredbama nacionalnog i europskog zakonodavstva.

***

PRIJEDLOG ZA ODREĐIVANJEM ODGOĐNOG UČINKA OVE TUŽBE

Obzirom na sve naprijed navedeno, a posebno činjenicu da Pobijano rješenje ne sadrži niti jedan pravno valjani razlog da bi se tužitelju utvrdile obveze iz izreke Prvostupanjskog poreznog rješenja odnosno da isto u potpunosti predstavlja arbitrarnost i samovolju tuženika prilikom odlučivanja o pravima tužitelja, **tužitelj sukladno članku 26. stavak**

2. Zakona o upravnim sporovima predlaže naslovnom Sudu odlučiti da ova tužba ima odgodni učinak!

Naime, izvršenjem Prvostupanjskog poreznog rješenja tužitelju će nedvojbeno nastati šteta koja bi se teško mogla popraviti, obzirom da isti uslijed nedostatka sredstava na računu nije u mogućnosti namiriti predmetno (neosnovano) potraživanje **u ukupnom iznosu od 151.332,24 eura (bez zateznih kamata), a što će neminovno dovesti do blokade svih računa društva tužitelja te otvaranja stečajnog postupka**. Nepotrebno je uopće govoriti kako će uslijed otvaranja stečajnog postupka te nedostatnosti stečajne mase tužitelja, a prije nego li se ovaj upravni spor pravomoćno dovrši, doći do zaključenja stečaja i brisanja tužitelja iz sudskog registra, koja činjenica pak dovodi u pitanje samu svrsishodnost vođenja ovog spora, obzirom da u slučaju da tužitelj uspije u ovom sporu neće imati nikakve koristi od takvog uspjeha u sporu. Nadalje, **tuženik trenutno zapošljava šest (6) djelatnika** te bi se naplatom prethodno navedenih potraživanja uvelike otežalo daljnje poslovanje tuženika, a samim time i isplaćivanje plaća njegovim djelatnicima.

Dokaz: Potvrda LOS-94 j.d.o.o. o zaposlenju šest (6) djelatnika;

Također, tužitelju je jasno kako je javni interes naplata poreznog duga, međutim, u konkretnom slučaju javnom interesu se suprotstavlja privatni interes tužitelja, a koji je i u korelaciji i s drugim interesima kojima se može dati karakter javnih i to prvenstveno interesom države za redovnim poslovanjem poduzetnika koji državi plaća poreze i druga davanja, te zapošljava radnike. Uz to, javni interes su i buduća plaćanja koja će tužitelj vršiti ako mu se dopusti redovno poslovanje, a koje bi bilo ugroženo izvršenjem Pobijanog rješenja. Stoga, a obzirom na sve okolnosti ovog slučaja, odgodni učinak ove tužbe sasvim sigurno nije protivan javnom interesu, stoga se predlaže donijeti sljedeće:

RJEŠENJE

Odgada se izvršenje rješenja Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Zagrebačka županija, Klasa: UP/I-471-02/23-01/78, Urbroj 513-07-22-23-3 od dana 19. svibnja 2023. godine do pravomoćnosti odluke u ovom upravnom sporu.

VI/ Slijedom svega prethodno navedenog te očitu nezakonitost Pobijanog rješenja, tužitelj predlaže da naslovni Sud kao stvarno i mjesno nadležni sud, sukladno čl. 22. st. 2 tč. 1, a u svezi sa st. 3 istog članka Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine br. 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17) te čl. 55. i čl. 58. st. 1 istog Zakona, PO ODRŽANOJ RASPRAVI, usvoji tužbeni zahtjev na način da donese sljedeću:

P R E S U D U

- I.** *Poništava se Rješenje Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Zagrebačka županija, Klasa: UP/I-471-02/23-01/78, Urbroj 513-07-22-23-3 od dana 19. svibnja 2023. godine*
- II.** *Upravni postupak se obustavlja.*
- III.** *Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana tužitelju naknadi trošak spora prema određenju suda, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, a koje na iznos troška teku od dana donošenja presude pa do isplate.*

T U Ž I T E L J

LOS-94 j.d.o.o.

Po punomoćniku

Tužitelj zahtijeva naknadu troškova spora za:

- *Sastav tužbe .....2.276,00 EUR*
- *PDV 25%..... 569,00 EUR*
- *UKUPNO:..... 2.845,00 EUR*

U prilogu:

- *punomoć za zastupanje;*
- *preslika Rješenja Ministarstva financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak Klase UP/II-471-02/23-01/238, Ur. broja 513-04-23-2 od dana 15. prosinca 2023. godine;*
- *preslika Rješenja Ministarstva financija – Porezne uprave, Područnog ureda Zagrebačka županija, Klasa UP/I-471-02/23-01/78, Urbroj 513-07-22-23-3 od dana 19. svibnja 2023. godine;*
- *Podnesak – molba za produljenje roka od dana 15. svibnja 2023. godine;*
- *Potvrda LOS-94 j.d.o.o. o zaposlenju šest (6) djelatnika;*